

Ko se spojijo hrana, pijača in pogovor

Mag. Ana (37) in DI Eckhard (46) Cigan Ortner
gostitelja v Stari šoli v Kapli ob Dravi

FOTO: SEBASTIAN CAVAZZA,
HELMUTH WEICHEL BRAUN

V soboto popoldne se peljem skozi praviljično belo pokrajino, počasi in previdno, kajti zunaj sneži. Sem na poti v Kaplo ob Dravi, v Staro šolo, poseben kraj za posebne ljudi, kjer se je naselila 2005 družina Cigan Ortner. Ano poznam iz gimnazijskih let, ko sva hodili v paralelni razred, skupaj imeli telovadbo, skupaj pripravljali maturantski ples in končali z maturo. V vseh teh letih sva si ostali tuji. Ko mi sedaj, po skoraj 20 letih, Ana odpre z nasmehom vrata, srečam v njenih očeh zanimivo ženo in na mah prijateljico. V hiši me objameta toplina in domačnost. V okusno opremljenem ambientu, sredi visokih zidov in razkošnih prostorov cvetijo vsepovsod narcise in kljubujejo zimi. Ko prideva v „črno sobo“, polno knjig, zagledam knjigo, ki mene, a tudi Ano in njenega moža zaposluje in navdihuje in odpira nove poglede na življenje. V kuhinji za šteditnikom prijatelj peče palačinke, za dolgo mizo sedi pri laptopu prijateljica, ki pripravlja za Staro šolo novo spletno stran – www.alteschule.co.at! Vsi so nasmejani, dobre volje.

Tudi danes s v Stari šoli učijo Pri-družni se nama Eckhard, nam natoči peneče vino in že smo sredi pogovo-

ra. Takšna je „Stara šola“ – odprta za vsakogar, gostoljubna, odprtega srca, odprtega ušesa. Takšna sta Ana in Eckhard – odprta za novo, odprta za ljudi, pripravljena za razvoj, za srečanja. Iz njune odprtosti in iz priložnosti se je razvila sreča, da sta leta 2005 kupila to staro poslopje in ga popolnoma obnovila in uredila. Sedaj odpirata vrata ljudem in drugim v svojih privatnih prostorih dajeta možnost srečanja, pogovora, užitka, učenja in izobraževanja ... Kakor nekoč šolarji, ki so tu spoznavali svet in ljudi, danes spet prihajajo sem ljudje, se drug ob drugem učijo, spoznavajo nove svetove in sem prinašajo svoje svetove.

Bolj gostitelj kot pa gostilničar

Eckhardu gostilničarstvo ni tuje: „Izhajam iz družine, ki je v Bad Kleinkirchheimu zgradila hotel Eschenhof, ki ga sedaj vodi moj brat. Sam sem ubral drugo pot in študiral strojegradištvo ter se izobraževal naprej. Sedaj sem postal gostilničar, raje skoraj rečem gostitelj (<http://sl.wikipedia.org/wiki/Gostitelj>), a več kot to in manj kot to, saj po eni strani tudi pomivam posodo in opravljam vsa potrebna dela, ker nimamo nastavljenec. Po drugi strani nimamo odprto vsak dan, specializirani smo namreč

na zaključene skupine in imamo s tem mnogo prostosti!“ V Anini družini pa je „hrana nekaj esencialnega, nekaj bistvenega. “Pa sem se že ob moji mami učila, da je pomembno, kaj kupiš, kje kupiš in kako potem hrano pripraviš.

Slovenski brunch To strast in ta občutek za kuhanje sva prevzela z bratom Andrejem, ki je naš kuhar, kuha pa tudi privatno po naročilu ali pripravlja cateringe čisto posebnega značaja (www.andrejgigan.com). Po naključju smo razvili dva koncepta: z Andrejem, ki je bil 5 let kuhar na Benediktinskem trgu, so se – ker so ga ljudje vedno znova spraševali po kuhinji v nedeljo – rodili nedeljski brunchi. Vzporedno s tem pa sva z Haraldom Schellandrom, ki je bil stalni gost pri Andreju na tržnici, povezala kuhanje in couching. To pomeni, da podjetja pridejo sem s svojimi sodelavci in se znajdejo ob nalogi, da skupaj iz pridelkov na mizi kaj dobrega skuhamo. Ob tem se preko kuhanja zrcali energija tima. Skupina se doživlja, prehodi skupaj poseben proces in se analizira, ob koncu pa je vedno užitek! Ta ponudba je tako uspešna, da že nastaja knjiga. “Uspešni pa so v Stari šoli tudi z nedeljski-

mi brunchi, ki so povsem nekaj posebnega in terjajo od obiskovalca tudi neko odprtost. „Saj tudi sami nismo vedeli, kako nam bo šlo,“ pravi Eckhard. „Tako smo 11. 11. 2007 razpisali prvi tak slovenski brunch, kjer ponujamo skoraj izključno produkte iz Slovenije, pa tudi iz Italije. Rekli smo si, da si bomo ogledali, kako nam gre s tem, da pridejo v našo hišo tuji ljudje. Šlo je dobro in začeli smo mesečno ponujati brunche in medtem imamo mnogo terminov. Ker je med termini spet čas za oddih in pogled na nas, smo se lahko korak za korakom razvijali naprej. S tem načinom imamo odprtost in prostost, ki je drugi gostilničarji nimajo, ker imajo odprto skoraj vsak dan.“

Pri Ani in Eckhardu je res vse malo drugače. Brunch je koncipiran tako, da si lahko gostje vmes ogledajo kak film v privlačni rdeči kinodvorani, se sprehajajo, berejo knjige ali klepetajo z drugimi obiskovalci. Sprva tuji ljudje sedijo vsi pri eni mizi in si v teku dneva postanejo bolj domači, saj povprečno ostanejo ljudje najmanj 6 ur. „In v 6 urah zmanjka “smaltalka”, tako ljudje postanejo vse bolj osebnosti in so ob slovesu obogateni za vsaj dvojice iskrenih poznanstev,“ se veseli

Ana. „Sploh pa smo se tudi mi vedno znova veliko naučili in se naučimo od naših gostov. Ob njih smo se razvijali naprej in razširili naše koncepte in naše obzorje, kaj vse je možno pri nas. Že od nekdaj sem si želela veliko hišo in dejansko je v velikih prostorih življenje drugačno, je mišljenje drugo. Velik prostor odpira. In nam so se odpirale ideje za uresničitev raznih prireditev – jubilejev, rojstnih dnevo, branj, koncertov, raznih fešt. Posebno lepo je bilo, ko smo imeli preteklo leto tu poroko in ob tem je igrala zunaj na dvorišču znana klapa iz Hrvaške. Naši sosede so se s kozarcem vina usedli na svoje terase in uživali morskemu vzdušju. Kako lepo je, da se domačini veselijo, da je v njihovi šoli toliko življenja.“ In Eckhard dostavi: „Šola in to, kar tu doživljamo, nama je prisposodba za najino življenje in nama odpira vedno znova srce in dušo za vse to, kar je možno. Seveda sedaj zelo uživamo tu, a živa v tej zavesti, da bova morda nekoč tudi to hišo prodala, jo zapustila v hvaležnosti in šla kam drugam. To odprtost in nenavezanost si hočeva vedno obdržati, to je važno za to, da ne obstaneš! Kako pomebno je, da si vedno znova ogledaš sebe in svojo prihodnost. To delava vedno znova

zavestno skupaj, sama ali s prijatelji, na tako imenovanih strateških dneh.“ In ko vprašam Eckharda in Ano po življenjskem motu, mi Eckhard kar odgovori: „Kdor danes ničesar ne stori, je jutri kot včeraj!“ In že začnemo razpravljati in filozofirati o tem, kaj vse vsebuje ta misel ...

V tej hiši je dejansko čas. Zavestno tu ni nobenega televizorja in tudi ne dnevnikov – razen od brunchih za goste. To cenita tudi Anini hčerki Clara (14) in Ana (13) ter številni prijatelji, ki tu prespijo ali dalj časa stanujejo. Ana se spominja: „V najinih prejšnjih poklicih sva vse to imela: hektiko, termine, poganjanje za karrero. In sedaj sediva ure na klopi v soncu in ugotavljava, da toliko uspe v miru in še bolje uspe. Za naju je vse bolj pomebno sem in biti. Jaz sem čas. In vse, kar je mimo, je včeraj. Včeraj je včeraj, a sedaj smo!“ Dejansko tudi zame čas izgubi svojo moč in težo in iz prej predvidevane ure nastaneta dobri dve dragoceni uri intenzivnega pogovora in smeha, srečanja z Ano in Eckhardom. Hvala vama za skupen čas – in kako lepo je, da sta!

Monika Novak-Sabotnik